

Моїй команді письменників із Нью-Йорка —
за розуміння того, наскільки важлива майстерність

❖ РОЗДІЛ 1 ❖

У місячному світлі відблискували підняті мечі виструнчених вершників на австрійських скакунах. Позаду стояли два ряди дизельних машин із зарядженими гарматами, націленими над головами кінноти.

Цепелін з блискучим металевим корпусом розвідував нейтральні землі в центрі поля бою.

Французька та британська піхота причаїлися за укріпленнями — ножем для відкривання листів, чорнильницею та рядом авторучок — розуміючи, що в них немає жодних шансів проти могутності Австро-Угорської імперії. А за їхніми спинами виринали ряди дарвіністських монстрів, готових пожерти кожного, хто наважився б відступити.

От-от мав розпочатися штурм, однак принцу Александру почулося, наче хтось стоїть біля дверей його кімнати.

Він ступив кілька боязких кроків до ліжка, а тоді застиг на місці, пильно вслухаючись. Легенький вітерець колихав дерева надворі, втім ніч була тихою. Врешті, мати й батько в Сараєво. Слуги не наважилися б потурбувати його сон.

Алек повернувся до свого столу й почав пересувати кінноту вперед. Він посміхався, адже битва наближалася до вирішального моменту. Австрійські піхотинці завершили обстріл, і настав час олов'яним вершникам добити жалюгідну жменьку французів. Ціла ніч пішла на підготовку атаки за допомогою імперського посібника з тактики, позиченого в батьковому кабінеті.

Здавалося справедливим, що Алек трохи розважиться, поки батьки спостерігають військові маневри. Він благав узяти його з собою подивитися на марш справжніх вояків у строю, відчутти гуркіт бойових машин підшовами своїх чобіт.

Звісно ж, це мати заборонила — його навчання було важливішим за «паради», як вона їх називала. Вона не розуміла, що військові навчання можуть дати йому більше, ніж заскнілі старі вчителі зі своїми книжками.

Можливо, одного дня Алеку доведеться вести одну з тих машин.

Все ж наближалася війна. Усі так казали.

Останній підрозділ олов'яної кінноти вривався у французькі загони, аж раптом з коридору знову пролунав тихий звук, немов дзенькіт ключів.

Алек обернувся, зазирнувши в щілину під подвійними дверима своєї спальні. Тіні рухалися у променях місячного світла, і він почув шепіт.

Хтось стояв просто за дверима.

Тихо, босоніж, Алек швидко перебрався по холодній мармуровій підлозі й прослизнув у ліжку. Двері зі скрипом відчинились. Алек примружився, намагаючись розгледіти, хто саме зі слуг зайшов перевірити, чи все гаразд.

Місячне світло залило кімнату, і олов'яні солдатики на столі заблищали. Хтось тихо і граційно прослизнув усередину. Постать зупинилася, якусь хвилину спостерігаючи за Алеком, а потім підступила до комода.

Алек почув скрипучий звук висування дерев'яної шухляди.

Його серце заколотилося. Жоден зі слуг не наважився б його обікрасти!

А що, як непроханий гість — хтось значно гірший за злодія? У вухах чулося відлуння батькових слів... «Тільки-но ти з'явився на світ, у тебе вже були вороги».

Біля його ліжка висів дзвоник, проте в батьківській кімнаті нікого не було. Батько з охоронцем у Сараєво, а найближчі вартові розквартировані в іншому кінці трофейної зали, за п'ятдесят метрів.

Алек просунув руку під подушку, намацав пальцями холодний метал мисливського ножа. Затамувавши подих, він лежав, міцно стискаючи руків'я, і подумки пригадував інше батьківське застереження.

«Несподіванка важить більше за силу».

З гучним стукотом чобіт крізь двері увійшла ще одна постать. Металеві застібки бомбера дзвеніли, наче ключі. Постать прямувала прямісінько до його ліжка.

— Юний пане, прокидайтесь!

Алек відпустив ніж і полегшено зітхнув. Це був усього лише старий добрий Отто Клопп, його вчитель з механіки.

Перша постать заходилася обшукувати комод і витягувати одяг.

— Юний принц увесь цей час не спав, — низьким голосом промовив граф Вольґер. — Дам маленьку пораду, ваша високосте. Якщо вдаєте, начебто спите, краще не тамувати подих.

Алек сів і насупився. Його учитель з фехтування мав надокучливу властивість розпізнавати брехню.

— Що це все означає?

— Вам слід піти з нами, юний пане, — промимрив Отто, оглядаючи мармурову підлогу. — Такий наказ ерцгерцога.

— Батька? Він уже повернувся?

— Він залишив указівки, — відповів граф Вольгер тим самим дошкульним тоном, що й під час уроків фехтування, жбурнувши на ліжко штани і бомбер Алека.

Алек дивився на них, відчуваючи суміш обурення і спантеличення.

— Як юний Моцарт, — м'яко сказав Отто. — З розповідей ерцгерцога.

Алек насупив брови, згадавши улюблені батькові оповідки про виховання великого композитора. Вчителі Моцарта начебто будили його посеред ночі, коли його беззахисний розум ще не прокинувся, і змушували музикувати. Для Алека усе це звучало доволі нешанобливо.

Він дістав свої штани.

— Хочете, щоб я змузикував фугу?

— Потішна думка, — відказав граф Вольгер. — Однак прошу, покваптесь.

— Юний пане, за конюшнями на нас чекає крокохід. — Схвильоване обличчя Отто зробило спробу усміхнутися. — Ви будете за кермом.

— Крокохід? — Очі Алека округлилися.

Керування механізмами належало до тієї частини навчання, заради якої він охоче вставав з ліжка. Алек швидко вдягнувся.

— Так, ваш перший нічний урок! — Отто подав Алеку чоботи.

Алек узувся і підвівся. Тоді лункими кроками пройшов мармуровою підлогою до комода, звідки дістав улюблені пілотські рукавички.

— Тихо. — Граф Вольґер стояв біля дверей кімнати. Він прочинив їх і визирнув у коридор.

— Нам слід вийти потайки, ваша високосте! — прошепотів Отто. — Дуже цікавий урок! Як у юного Моцарта!

Усі втрюх прокрадалися трофейною залою. Ноги вчителя Клоппа трохи тупотіли, Вольґер ішов поруч безшумно. Вздовж коридору на стінах вишикувалися картини із зображеннями предків Алека — членів династії, котра правила Австрією шість століть. Люди на картинах поглядали вниз, а вирази на їхніх обличчях було годі розібрати. Рогги мисливських трофеїв його батька кидали химерні тіні, що нагадували залитий місячним сяйвом ліс. Тиша у замку підсилювала кожен крок, а в голові Алека лунали запитання.

Хіба безпечно керувати крокоходом уночі? І чому з ними йде вчитель фехтування? Граф Вольґер значно більше любляв мечі та коней, а не бездушну механіку, і не терпів товариства таких простолюдинів, як старий Отто. Вчителя Клоппа найняли за навички пілота, а не за походження.

— Вольґере... — звернувся до нього Алек.

— Так, ваш перший нічний урок! — Отто подав Алеку чоботи.

Алек узувся і підвівся. Тоді лункими кроками пройшов мармуровою підлогою до комода, звідки дістав улюблені пілотські рукавички.

— Тихо. — Граф Вольґер стояв біля дверей кімнати. Він прочинив їх і визирнув у коридор.

— Нам слід вийти потайки, ваша високосте! — прошепотів Отто. — Дуже цікавий урок! Як у юного Моцарта!

Усі втрюх прокрадалися трофейною залю. Ноги вчителя Клоппа трохи тупотіли, Вольґер ішов поруч безшумно. Вздовж коридору на стінах вишикувалися картини із зображеннями предків Алека — членів династії, котра правила Австрією шість століть. Люди на картинах поглядали вниз, а вирази на їхніх обличчях було годі розібрати. Рогги мисливських трофеїв його батька кидали химерні тіні, що нагадували залитий місячним сяйвом ліс. Тиша у замку підсилювала кожен крок, а в голові Алека лунали запитання.

Хіба безпечно керувати крокоходом уночі? І чому з ними йде вчитель фехтування? Граф Вольґер значно більше любляв мечі та коней, а не бездушну механіку, і не терпів товариства таких простолюдинів, як старий Отто. Вчителя Клоппа найняли за навички пілота, а не за походження.

— Вольґере... — звернувся до нього Алек.

— Тихо, хлопче! — урвав його граф.

Алек спалахнув від гніву, і з його уст ледь не ви-летіла лайка. Хай навіть це зруйнувало б їхню іді-отську гру в хованки.

Так завжди було. Це для слуг він був «юним ерцгерцогом», однак вельможі, як-от Вольґер, ні-коли не дозволяли Алеку забувати про його стано-вище. Через не досить аристократичне походження матері він не мав права успадкувати королівські землі й титули. Хоч його батько і був спадкоємцем імперії, що налічувала п'ятдесят мільйонів душ, Алек не міг успадкувати нічогосінько.

Сам Вольґер був лише дрібним графом. Він не мав ні земель, ні навіть невеликого лісу, проте й він відчував свою вищість над сином фрейліни.

Однак Алек зумів заспокоїтись, його гнів охо-лонув, поки вони крадькома пробиралися крізь величезні й темні бенкетні кухні. Багаторічний до-свід образ навчив його тримати язик за зубами, а зневагу було легше проковтнути, зважаючи на близьку перспективу пілотування.

Одного дня він помститься. Батько йому обі-цяв. Якось змінять шлюбний договір, і кров Але-ка визнають королівською.

Навіть якщо це означатиме виклик самому імператору.